



### Моника Марон \*

*„Християнството без съмнение принадлежи към Германия. Юдаизмът принадлежи без съмнение към Германия. Това е нашата християнско-юдейска традиция. Но междуременно и ислямът принадлежи към Германия“.*

□ Бундеспрезидентът Кристиан Вулф □

---

Горното бе най-категоричното послание в речта на Бундеспрезидента за 20-тия юбилей от възстановяването на германското единство. Четейки го на човек му спира дъхът. Какво общо има ислямът с германската история, с германския националсоциализъм, с германското разделение и германското обединение та да е уместно да стане централна тема на речта на държавния глава по случай един така наситен с историческо значение празник – Деня на германското единство?

Нека се запитаме преди всичко: наистина ли ислямът принадлежи към Германия? Към исляма принадлежат шариата, потискането на жените и на свободата на мнението и словото, догмата за единствено правата вяра в единствения бог. Защото Кристиан Вулф не говори за духовния ислям, за религиозността на всеки отделен вярващ, а именно за онзи ислям, който има неприкрито светски и политически претенции и който по никой начин не може да бъде отделен от шариата. Онзи ислям, за който неговите официални представители, когато се отправи някаква критика към него, твърдят, че уж въобще не съществувал. Това е ислямът, който се позовава на своето недостъпно за лаици разнообразие, макар и всичките му разновидности да се реализират в крайна сметка в шариата. Този ислям не принадлежи на Германия и не може да е част от нея.

В Германия живеят четири милиона души от ислямски страни. Колко от тях са вярващи мюсюлмани не е известно. Не е известно също така и колко от тях сега са ужасени, че онзи ислям, от който те може би са побягнали, ги настига вече официално в Германия. От скоро в германската административна практика тези мигранти престанаха да бъдат назовавани според своята родина, а според религиозната им принадлежност, която те може би и въобще не изповядват. Те вече не са турци, иранци, ливанци или египтяни, а са просто - мюсюлмани. По тази логика и европейците не би трябвало да се наричат германци, англичани, французи или испанци, а християни или евреи. Разбира се, че не правим това. А защо не?

Защото религията доминира нашия живот само тогава, когато я изберем по свободна воля, защото ни е позволено да бъдем атеисти или да конвертираме по свое желание. Защото не ни заплашват със смърт, ако отстъпим от вярата. Започнем ли обаче да наричаме мюсюлманин всеки родил се като мюсюлманин, това означава, че приемаме закона на исляма, според който всеки си остава, ще не ще, пожизнено мюсюлманин. Този ислям обаче не принадлежи към Германия.

Когато Кристиан Вулф говори за нашата християно-юдейска история и я приравнява с исляма, който бил вече част от Германия, той смесва културната традиция с религията. В нашето понятие за християно-юдейската ни традиция влиза не само религията, но също така и Просвещението и критиката на религията. Нашата християно-юдейска традиция обхваща не само християни и евреи, а всички израснали и вкоренени в тази култура – друговеци и атеисти. Част от нашата християно-юдейска история е и най-голямото ни престъпление: геноцидът над евреите. Това също е оставило върху нас своя отпечатък, преди всички в нашия страх от самите себе си, страх, който очевидно прави някои слепи за други опасности.

Докато ислямът продължава да се противопоставя на своето Просвещение, докато не понася други богове освен своя, докато заплашва друговеци и неверници с помохамеданчване или с подчинение, а отстъпилите от исляма – със смърт, до тогава той не принадлежи към Германия.

Живеещите в Германия мюсюлмани са част от Германия, това е вярно. Както вески, който живее тук те се ползват от защитата на Конституцията, която им гарантира и свобода на религията, дотолкова, доколкото религията не влиза в сблъсък с

германските закони. Който възприема корана буквално, тъй както е предписано от исляма до ден днешен, няма да може да премине без конфликти през германското всекидневие. Не мога да си представя Кристиан Вулф наистина да е искал да натовари нашите вярващи мюсюлмански съграждани с бремето постоянно да трябва да избират между две валидни, противоречащи си системи: между германската правова държава и законите на исляма, които, ако наистина ислямът принадлежеше към Германия биха били валидни и тук, както са валидни в Египет, в Саудитска Арабия и отново с все по-голяма сила в Турция.

Към Германия принадлежат правовата държава, равнопоставеността на половете, свободата на изкуството, на мненията, на словото и на религиите, солидарното общество, правото на образование и на възпитание без насилие. Но не и ислямът.

---

*\* Моника Марон е една от най-известните писателки на Германия. Дядо ѝ е конвертирал към християнството евреин, депортиран в Полша и загинал в лагерите на смъртта на национал-социалистите. Израснала в Източен Берлин Моника Марон започва като журналистка, а от средата на 70-те години пише литературни текстове. От 1976 до 1978 г. тя е конспиративен агент на ЩАЗИ. През следващите години Марон се отдалечава все повече от официалната културна политика. Романът ѝ „Летлива пепел“ е едно от първите критични произведения за екологичната катастрофа в някогашната ГДР. Забранен от цензурата, той е отпечатан през 1981 г. на Запад и се превръща в литературна и политическа сензация.□*

*През 1986 г. Моника Марон емигрира в Западна Германия. Живее в Берлин, носителка е на най-високите немски литературни награди. Автор с оригинална и отличаваща се собствена позиция. Тя е категорично критична към бившата ГДР, безпощадно анализира както комунистическия терор в миналото така и трудно изгладимите следи, които тоталитарната система е оставила в душите и умовете на източногерманците.*

Статията е от големия берлински всекидневник [Tagesspiegel](#)

Превод и бележка © Милен Радев

**Не господин президент, ислямът не принадлежи към Германия**

Четвъртък, 07 Октомври 2010 18:16

---